

ROMANA

Lucy Monroe

Szeretem a feleségem!

Maureen Child

Csöbörből vödörbe

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Lucy Monroe, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2025*

A ROMANA 821. eredeti címe: *After the Billionaire's Wedding Vows...*

(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Deák B. Miklós

© *Maureen Child, 2008 – Vinton Kiadó Kft., 2025*

A Romana 822. eredeti címe: *Baby Bonanza* (Harlequin Mills & Boon, Silhouette Desire)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA 821-822. számában, 2025

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-615-108-070-2

• *Kép:* Shutterstock

A Romana a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konzern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2025

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-30-300-9899; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Lucy Monroe

Szeretem a feleségem!

1. FEJEZET

Miután befejezte a fontos telefonbeszélgetést, Alexandros Kristalakis görög milliárdos belépett az előcsarnokba, ahol már várta őt a felesége.

Polly pontos volt. Már nem késett, mint a házasságuk elején, és leszokott impulzív viselkedéséről is. Sajnos...

Még mindig hiányzott neki Polly spontaneitása és nyitott természete, amit annyira szeretett.

Az évek során a felesége próbálta megszokni, hogy egy nagy múltú, hagyománytisztelő családból származó görög milliárdos felesége.

Polly egyszerűbb körülmények közül származott, így a változás kihívást jelentett számára.

Bár eleinte alig beszélt görögül, meglepően gyorsan alkalmazkodott az új pozíciójával járó társadalmi elvárásokhoz, és gyorsan elvállalta a rábízott jótékonysági feladatokat. Természetes, melegszívű modorával viharosan meghódította barátai és ismerősei, sőt mindenki szívét, és a feleségeként gyorsan bevették az elegáns athéni társaságba.

A szexi, barna hajú nő most, hat hónapos terhesen talán szebb volt, mint az esküvőjük napján.

Édesanyja rögtön az elején kénytelen volt átnevezni Pollyannát Annának, mert az eredeti neve nem illett egy társasági hölgyhöz.

A dizájnerruha izgalmasan simult telt mellére, amely második terhessége alatt még érzékibbé vált.

Alexandros elismerően nézett a feleségére.

– Csodálatosan nézel ki, *yineka mou*.

– Csak amiért két drága stylistot is fizetsz. – Polly nem mosolygott, és nem is nézett rá a tiszta, kék szemével.

Melegszívű mosolyát sokakra ráragyogtatta – míg vele szemben jéghideg hölgyként viselkedett. Csak a hálószobában volt tüzes szerető...

Ő már akkor is tudta, amikor először feküdtek le egymással, hogy nagyon különleges nő. Akkor kérte meg a kezét – nem az egyik görög örökösnoét, akit az anyja választott neki.

És Polly igent mondott. Miért is ne tette volna? Elvégre olyan életet tudott neki kínálni, amiről álmodni sem mert.

De nem a drága ruhák, gyémánt ékszerek, és nem is a bonyolult kontyba csavart haj tette Pollyt olyan elbűvölővé.

– Minden gyönyörű rajtad – mondta Alexandros.

Polly halványan elmosolyodott, a bók aligha hatott rá. Korábban sugárzott az arca, amikor ő azt mondta neki, milyen gyönyörű...

Mikor változott ez meg?

Miután leszálltak a Kristalakis-irodaház tetején lévő helikopterleszállóhelyre, az út az athéni családi villába csendes telt.

Az anyja hűvösen, a szokásos csókkal üdvözölte őket.

Polly nem mutatott érzelmeket. A tűz kialudt benne, kivéve az ágyban. Amikor szeretkeztek, még mindig szenvedélyes, kielégíthetetlen szerető volt, de már nem kezdeményezett.

Mikor változott meg?

– Látom, az általam ajánlott remek stylistot alkalmaztátok, Anna – dicsérte meg az anyja.

Vajon miért hangzott ez enyhe kritikának?

– Amint látod – dűnnyögte Polly.

Corrina, az egyébként szelíd sógornője szemrehányó pillantást vetett a férfi anyjára.

– Pollynak természetes érzéke van az öltözködéshez. Mindig is volt stílusa, nincs szüksége stylistra.

Az anyjuk csak méltóságteljesen felemelte a fejét, és hallgatott. Kezdetől fogva közönségesnek

találta Polly nevét, és makacsul elutasította, hogy így szólítsa. Most már mindenki Annának hívta, még Alexandros is.

Az öccse, Petros szerelmesen mosolygott Corrinára.

– Mint mindig, most is igazad van, *agapi mou*. Pollynak egyáltalán nincs szüksége a bátyám által felbérelt stylistokra.

Corrina imádta a férjét, ami idegesítette Alexandrost. Vajon miért érezte magát kényelmetlenül a szerelmespár látványától?

Feltűnés nélkül feleségére pillantott.

Mint mindig, most is azt tette, amit az udvariasság megkövetelt: mereven állt, anélkül hogy részt vett volna a beszélgetésben.

– Nem szeretem, ha szemrehányást tesznek nekem – mondta ingerülten az anyjuk.

Petros felhúzta magát. ezen.

– Miért ne bókolhatna a feleségem Pollynak? Ha neked nem tetszik, akkor a jövőben távol maradhatunk a családi vacsoráktól.

– Petros, hogy merészelsz így beszélni velem? – csattant fel az anyjuk.

– Ó, anya, kérlek, ne légy már ilyen! – szólt közbe a kisebbik húguk, Stacia. – Tudod, hogy Petros mindig megvédi a szeretett feleségét. A Kristalakisok már csak ilyenek. Gondolj csak a papára!

Mint mindig, az anyjuk most is megenyhült néhai férje említésére, és elnézően mosolygott.

– Talán...

Férje halála után Athena majdnem összeomlott. Bezárkózott, ki sem mozdult a szobájából, míg Alexandros kétségbeesésében el nem vitte egy luxusszanatóriumba.

Ez segített az anyjuknak visszatalálni az életbe. Kivirult, és visszatért a villába. De Alexandros nem felejtette el azt a szörnyű időszakot, és tudta, mennyire sebezhető az anyja.

Stacia elmosolyodott.

– Corrina és Anna szerencsésnek mondhatják magukat, hogy Kristalakisokhoz mentek feleségül, a világ leggondosabb és legérzékenyebb férjjeihez. Nem gondolod, Anna?

Alexandros meglepődött azon, ahogy Polly reagált, sőt fel is dühítette.

– Erről nem nyilatkozhatok, Stacia. Nem is ismertem az apádat.

Polly belesüppedt egy karosszékbe, hogy Alexandros ne tudjon mellé ülni. Fáradtnak tűnt. Megint fáj a háta?

– Alexandros nem olyan empatikus, mint Petros az ő Corrinájával.

Az öccse jobb férj lenne, mint ő, a nagy Alexandros Theo Kristalakis?

Alexandrosnak hirtelen eszébe jutott egy vita, amelyet nem sokkal az esküvője előtt folytatott az öccsével...

– Tényleg olyan nagy kérés, hogy a gála miatt halasszátok el egy héttel a nászutatokat, Petros? Tudod, hogy anyának ez mennyire fontos.

– Persze. – Az öccse dacosan nézett rá. – Tudom, hogy anya nehéz időszakon ment keresztül apa halála után. De a nő, akivel az életem hátralévő részét le fogom élni, fontosabb nekem, mint anya jótékonyági gálája.

– Áldozatokat kell hozni a családjáért, és a feleségeink a család részei.

Petros ironikusan felnevetett.

– Az anyád fontosabb neked, mint a feleséged?

– Persze.

– Nem, köszönöm, én ebből nem kérek. Azt akarom, hogy a feleségem öt év múlva is szeressen.

– Mi a fenét akar ez jelenteni?

– Hogy nem áldozom fel a nászutamat azért, hogy anyát boldoggá tegyem.

Akkoriban Alexandros nem vette komolyan az öccse célozgatásait, de most már kezdte megérteni.

Polly már nem szereti őt?

Alexandros sosem volt oda a szerelmi fogadalmakért – még akkor sem, amikor megkérte Polly kezét.

Egyszerűen azt feltételezte, hogy tökéletesen összeillenek.

Csak akkor beszélt szerelemről, amikor a lánya megszületett. Pollynak egy örökkévalóság-gyűrűt adott, hogy megmutassa, mennyit jelent neki.

Visszatekintve el kellett ismernie, hogy Polly nem túl lelkesen reagált a szerelme bizonyítékára.

Míg Petros a Kristalakis-toronyház legfelső emeletén lévő két penthouse egyikébe költözött, és csatlakozott a vállalat vezetőségéhez, addig Alexandros kezdetben a családi villában maradt, míg ő és Anna meg nem vették a saját házukat.

A Kristalakis család generációkon át lakott a város szélén álló palotaszzerű luxusvillában.

– Nem lesz túl szűkös, amikor a következő generáció megérkezik, Petros? – kérdezte az anyja.

A fia megvonta a vállát.

– Nem sietünk a gyerekvállalással, anya. Ha eljön az idő, majd keresünk egy házat Athénban, vagy veszünk valamit vidéken, mint Alexandros.

Mivel Polly nem jött ki jól az édesanyjával, a férfi szakított a családi hagyományokkal, megvásárolta a vidéki birtokot, és a saját ízlése szerint rendezte be. Feltételezte, hogy ha kész tények elé állítja a feleségét, biztosan örülni fog neki.

De Polly nem nagyon örült, hogy egyedül kell lennie, miközben a férfi mindennap a városba ingázik dolgozni.

Ennek következtében gyakran vitatkoztak, míg a férfi el nem vesztette a fejét. Elege volt abból, hogy egy nő szeszélyeinek van kitéve, és a pillanat hevében szemrehányást tett neki: örülhetne, hogy egy olyan milliárdoshoz ment feleségül, aki csak az ő érdekeit tartja szem előtt.

– Alexandros nem akart sokáig várni a gyerekekre – jegyezte meg az édesanyjuk, és rosszálló pillantást vetett Petrosra.

Corrina mintha tiltakozni akart volna, de aztán csak megrázta a fejét, és összepréselte az ajkát.

Polly már régóta nem nyilvánított véleményt.

Corrina futó pillantást vetett rá.

– Csak arra akartam rámutatni, hogy tovább kellett volna várnod, ha a terhesség számodra is olyan nehéz, mint a feleségednek, Alexandros.

– Nevetséges! – csattant fel az anyjuk. – A természet úgy rendezte, hogy a nő szülje meg a gyerekeket. Miért lenne önző a fiam, amikor elvárja, hogy a felesége örökösöt adjon neki?

– A feleségem nem nevezte önzőnek az öcsémet. – Petros hangja élesebb lett.

Most Polly volt az, aki közvetíteni próbált.

– Imádok anya lenni – biztosította Corrinát. – Elvégre tudtam, mire vállalkozom a második gyerekkel. – Az anyósához fordult, hogy megnyugtassa. – Tudom, hogy nem akartad Corrinát és Petrost kritizálni azért, mert várni akarnak a gyerekvállalással.

– Nem, természetesen nem.

Corrina bátorító mosolyt küldött Polly felé.

– Csodálatos anya vagy.

– Köszönöm. Helena az én boldogságom.

Voltak idők, amikor ugyanígy érzett a házasságával kapcsolatban is... csakhogy az már nagyon régen volt.

A vacsora elkészült, és Alexandros megkönnyebbülten fellelegzett.

Már késő este volt, amikor beültek a fekete limuzin hátsó ülésére, amely elvitte őket a helikopterhez.

Alexandros egész este alig várta, hogy kettesben maradhasson Pollyval.

– Nem hiszem el, hogy a család előtt úgy állítottál be, mintha nem lennék gondoskodó férj! – vetette a felesége szemére.

Polly csodálkozva felnevetett.

– Te így értetted?

– Mikor hanyagoltalak el valaha is? – Alexandros bosszankodva fordult a nő felé. – Megtennéd, hogy rám nézel, amikor beszélgetünk?

Polly végül felemelte a fejét, de kék szeme fáradtnak tűnt.

– Nem vagyok önző férj!

– Ha te monddod... – Polly hátradőlt, és lehunyta a szemét.
– Nem is veszed a fáradságot, hogy vitatkozz velem?
– Nem tudom, észrevetted-e, de nem tudom, miről vitatkozhatnék veled, Alexandros.
– Például miért nem javasoltad anyámnak, hogy a családi találkozót ebédidőben tartsuk, hogy a lányunk is velünk lehessen?

– Én vagyok az utolsó ember, aki befolyásolni tudná anyádat.

Az önkritika nem volt Alexandros műfaja, de most rájött, hogy néhány dolgot természetesnek vett. Eszébe sem jutott, hogy megváltoztasson egy régi családi hagyományt, és most szégyellte magát miatta.

Egy kötetlen ebéd a feleségének is könnyebb lett volna. Miért nem szólt neki erről Polly soha?

– Zavar, hogy úgy állítod be, mintha az öcsém jobb férj lenne, mint én.

– Soha nem akarnám megítélni az öcsédet.

– De megdicsérted, hogy figyelmes és előzékeny, ami rossz fényt vetett rám.

– Ha lenne benned önkritika, beismerted volna. De mint tudjuk, az nem az erősséged.

– Mit akar ez jelenteni? – kérdezte Alexandros.

Polly csukva tartotta a szemét.

– Ha kedves akarnál lenni, akkor az lennél. Ha figyelmes és előzékeny akarnál lenni, megtennéd. Megfontoltnak lenni azt jelenti, hogy tudod, hogyan hatnak a döntéseid másokra, de ez nem a te műfajod.

– Állandóan döntéseket hozok.

– Pontosan.

– És azt hiszed, nem érdekel, másokat ez hogyan érint?

– Nem hiszem.

Tudja Polly egyáltalán, hogy számtalan munkahelyet teremtett az embereknek?

– Tudok figyelmes és empatikus is lenni.

Hát nem bizonyította már többször is a házasságuk során?

Vagy tévedett volna? Öt éven keresztül...?

– Megint azzal vádolsz, hogy soha nem mondom ellent anyámnak?

– Nem vádollok semmivel. – Polly felsóhajtott. – Van valami oka, hogy most erről kell beszélünk? Nagyon fáradt vagyok.

– Ó, már el is felejtettem: nincs értelme vitatkozni velem.

– Alexandros, mit mondhatnék?

– Hogy nem vagyok rossz férj!

Végre Polly felemelte a fejét, és ránézett a férjira. A szeme dühösen csillogott.

– Alexandros, hat hónapos terhes vagyok, és egy nagyon élénk hároméves gyerek édesanyja. Még a jótékonysági munka nélkül is kimerült lennék. Nem csak fáradt, hanem kimerült. – Hirtelen látni lehetett az arcán, hogy eltűnt az életkedve. – Új élet növekszik bennem, gyakran émelygek. Még egy kényelmes fotelben is szörnyen érzem magam, minden lépés nehezemre esik. Mégis arra kényszerítesz, hogy elviseljem egy stylist ostoba útmutatásait, hogy részt vegyek a szent családi vacsorákon, amihez ötven percre be kell préselődnöm a helikopterbe.

– Nem is tudtam, hogy ez kínzás a számodra.

– Természetesen. Szerető férjként erre is gondolhattál volna. A házasságunk öt éve alatt semmit sem tettél azért, hogy boldoggá tegyél, és soha nem gondoltál arra, hogyan érzem magam. Figyelmes férj? Nem, te nem vagy az. Te egy szálnalmas férj vagy.

Alexandros percekig hallgatott.

– Ha tényleg olyan szálnalmas vagyok, akkor miért maradtál velem?

Már régen rájött, hogy Polly számára nem vonzóak a milliárdosfeleségek elfoglaltságai. Akkor meg miért marad egy olyan férj mellett, akit szálnalmasnak talál?

– Még kérdezed? – A nő nyelt egyet. – Szerelmet és hűséget esküdtünk egymásnak, és van egy közös gyerekünk. Amikor először voltam terhes, már nem gondoltam többé a saját boldogságomra.

Az ok tehát, amiért Polly vele maradt, nem volt éppen hízelgő rá nézve.

- Soha nem bántam veled rosszul, és hűséges vagyok hozzád.
 - Nos... ez igazán figyelemre méltó. – Polly ismét felsóhajtott. – És jó vagy az ágyban – ismerte el. – Nem vagy olyan szerető, aki csak magára gondol.
- Csak minden más tekintetben önző...?*
- A férfi ezúttal nem találta a megfelelő szavakat.

2. FEJEZET

Megérkeztek a helikopterleszállóhoz, és Alexandros megkönnyebbült, hogy véget vethetett a beszélgetésnek.

Figyelte, ahogy a felesége készülődik a limuzinból való kiszállásra. Milyen fáradtnak tűnik! Miért nem vette ezt észre már korábban? A szeme alatti árnyékok régen nem voltak ott.

Bűntudatosan segített neki kiszállni, és a helikopterhez vezette. Az asszony nem ellenkezett, inkább ellazult a férje karjaiban.

Bízik benne? Vagy egyszerűen csak kimerült?

A helikopterben levette a zakóját, és ráterítette Pollyra. A felesége azonnal elaludt. Még akkor sem, amikor leszálltak.

Hazaérve a hálószobában levetkőztette a feleségét, kivételesen anélkül, hogy a szexre gondolt volna. Bár vágyott rá, ördögnek kellett volna lennie ahhoz, hogy bármit is várjon tőle. Pollynak szüksége volt az alvásra.

Bármit is gondol róla, ő igenis törődik vele! Polly a felesége, és bár sosem mondta ki, de szerette.

Óvatosan kihúzta a hajából a csatokat, a fürdőszobából hozott egy kis arctisztító krémet, és eltávolította róla a sminkmaradványokat.

Miért visel egyáltalán sminket?

Mert ő azt akarta, hogy úgy nézzen ki, mint Alexandros Kristalakis tökéletes kis felesége.

Segíteni akart neki, hogy beilleszkedjen, de most már azon tűnődött, mennyire könnyörtelenül viselkedett vele.

Miért nem figyelt oda arra, hogy mit érez a felesége?

Miután letörölte a sminkjét, betakarta egy könnyű nyári takaróval, és lefeküdt mellé.

– Andros... – motyogta Polly álmosan, a férfi mellkasához simulva.

Ő megdöbbenve konstataálta, hogy a felesége már évek óta nem szólította így – még akkor sem, amikor szeretkeztek. Kábultan megfordult, és gyengéden megrázta.

– Miért nem hívsz soha Androsnak?

– Mert Andros volt az a férfi, akibe beleszerettem – válaszolta álmosan Polly.

– És ki az az Alexandros?

– A férfi, akinek a felesége vagyok. – Azzal a nő nehéz sóhajjal elfordult.

Polly reggel úgy ébredt, hogy felfrissült, és jobban érezte magát.

Nem emlékezett rá, hogy levette volna a ruháit, de meztelenül aludt.

Egyedül volt az ágyban. Ez nem volt újdonság – de a sárga rózsza a szomszéd párnán szokatlan volt.

Döbenten vette el a virágot, megszagolta, és elolvasta a mellette lévő cetlit.

Jó reggelt, agapi mou!

Ez a négy szó nem volt világrengető, de Alexandros most először hagyott neki egy kedves kis üzenetet...

Ő nem írt karácsonyi vagy születésnapi üdvözlőlapot, még az illendő jókívánságokkal sem törődött. Azt hitte, hogy pénzen mindent megvehet. A díszes, drága ajándéakai soha nem érintették meg Pollyt szívét annyira, mint ez az egyetlen rózsza a párnáján.

Polly elgondolkodva indult reggelizni a lányával. A hároméves kislány kérdéseitől Pollynak néha zúgott a feje. Ezúttal a pandákról volt szó, így valószínűleg nem kerülheti el az állatkerti látogatást.

A kilátás, hogy a végtelen állatkerti ösvényeken sétáljon egy élénk, hároméves gyerekkel, túl sok volt neki. De ha a dadus is velük jönne, akkor megtehetné.

– Hamarosan megnézzük, drágám, de nem ma.

– Oké, anyu.

Polly mobiltelefonja szöveges üzenetet jelentett. Alexandros érdeklődött, hogy van. Gyorsan megírta a választ: *Jól.*

Másodpercekkel később megszólalt a mobiltelefonja.

– Ne mondd, hogy jól vagy, ha nem vagy jól. Még mindig kimerültnek érzed magad? Polly meglepődött.

Mióta akarja tudni Alexandros, valójában hogy van?

Azt akarja, hogy vállaljak még több jótékonyági munkát?

Ez volt az egyetlen dolog, ami eszébe jutott.

Alexandros folytatta.

– Csak tudni akartam, jobban érzed-e magad ma reggel. Tegnap este teljesen kimerült voltál. Egyébként ma hazamegyek ebédre – adta a tudtára, amikor Polly hallgatott.

– Miért csinálod ezt? – fakadt ki az asszony.

– Látni szeretném a feleségemet és a lányomat.

– Rendben, akkor viszlát. De ne felejtse el, Helena egy órákor délutáni alvásra megy.

– Időben otthon leszek.

Öt perccel tizenkettő előtt a helikopter dübörgése arra készítette Pollyt, hogy felnézzen a menetrendből, amelyet Beryl, az asszisztense küldött neki e-mailben a közelgő adománygyűjtő eseményekről. A szomszéd szobában Helena szorgalmasan festett a gyerek íróasztalánál, amelyet Polly rendelt neki, miután beköltöztek a vidéki házba.

A gyerekszobán kívül az övé melletti szoba volt az egyetlen, amelyet Polly a saját elképzelései és kívánságai szerint rendezhetett be, hangulatos, meleg színekkel. A ház többi része inkább egy modern luxusszállodára hasonlított. Még a közös hálószoba is, ahol ritkán aludt egyedül, személytelennek tűnt.

– Itt van apu! – ujjongott Helena, és felugrott.

Odakint Alexandros a gyepen keresztül feléjük sietett, és felragyogott az arca, amikor meglátta a lányát. Helena türelmetlenül rohant felé. Az apja felkapta, gyengéden megcsókolta, és megbabonázva hallgatta a gyermeki fecsegését.

Mint mindig, most is megmelengette Polly szívét a látvány. Alexandros talán nem olyan férj volt, mint amilyenről álmodott, de jó apa volt.

A közös ebédnél Helena elszólta magát, hogy el akar menni az állatkertbe, mire Alexandros árgus szemekkel nézett Pollyra.

– Nem lesz ez túl fárasztó neked? – kérdezte aggódva.

Polly csak megvonta a vállát.

– El kellene rontanom a lányunk minden szórakozását, csak mert terhes vagyok?

– Ha lenne állandó dadánk, akkor Helenával elmehetne ő az állatkertbe.

Eddig Polly nem volt hajlandó állandó dadust alkalmazni, mert a kislánya mellett akart lenni.

– Én vagyok Helena anyukája, és a közös kirándulások fontosak a lányunk számára.

– Ha majd jobban leszel, mindent bepótolhatsz – próbálta Alexandros vigasztalni.

– Ha ez a terhesség is úgy alakul, mint az első, rosszabbul is járhatok.

– Mivel tudom, mit érzel, keresem a megoldást. Kipróbálhatnád az akupunktúrát. Megvan egy jó hírű klinika neve.

– Szerinted ki kellene próbálnom az alternatív gyógymódokat?

– Az évezredek óta kipróbált és bevált kezelési módszereket nem szabad elvetni.

– Ki vagy te? És hová tűnt a konzervatív Alexandros Kristalakis?

A férfi csak nevetett.

De Polly nem viccelt.

– Hogy jutott eszedbe ez a klinika?

– Körbekérdeztem egy kicsit.

– Mert láttad, hogy nem vagyok jól?

Amikor Polly az első terhesség alatt panaszkodott neki, a férje elküldte az anyját – és Polly

becsmérlő megjegyzéseket kapott. Meg volt győződve arról, hogy Athena nem tartja őt valami sokra, és nem sokat törődött a tanácsaival.

Polly akkor lázadt fel a leghevesebben, amikor Alexandros a szokásos kifogásokat hozta fel, miszerint a nőket a természet arra teremtette, hogy gyerekeket szüljenek. Akkoriban azzal érvelt, hogy Polly erős, és könnyen tud majd szülni.

De nem ez volt a helyzet. A terhessége elején állandó hányingere volt, és az első három hónapban egyre fogyott. Ezután jbban volt, amíg a medence- és hátfájás el nem kezdődött, és újra hányingere nem lett.

Ezúttal azonban a hányinger négy hónapig tartott...

Érezte, hogy Alexandros őt vizsgálgatja. Mikor próbált valaha is könnyíteni a terhein? Javíthatatlan munkamániásként figyelmen kívül hagyta az ő alváshiányát, így nem akart nyafogósnak tűnni.

Mostanra beletörődött, hogy egyedül kell megbirkóznia a problémáival. Legalább most már jobban kímélte magát – a lehetőségeihez mérten...

De persze ott voltak Alexandros Kristalakis feleségének kötelezettségei...

– Megkértem anyámat és a nővéremet, hogy a heti családi vacsorákat költöztessük át hozzánk. Mostantól kezdve ebéidőben jövünk össze, nem pedig este.

– Miért? – csodálkozott Polly. Akkor neki kell eljátszania a háziasszony szerepét, ami újabb terhet és támadási felületet jelent.

– Ezt már a terhesség elején meg kellett volna tennünk – folytatta a férje. – Néha elfelejtem, hogy másoknak több alvásra van szükségük, mint nekem, különösen a terhes feleségemnek.

Bocsánatkérő mosolyától Pollynak elállt a lélegzete.

– Az első terhességed alatt hihetetlenül elfoglalt voltam. Ezért kértem anyám segítségét. Ő megnyugtatóan, hogy jól vagy, és minden teljesen normálisan zajlik, amit az orvosod is megerősített. Azt reméltem, hogy anya támogatni tud téged, amíg én éjjel-nappal dolgozom.

– Anyád... mint segítség? – kérdezte Polly hitetlenkedve. Alexandros tényleg azt hitte, hogy az anyja megértően fog gondoskodni róla?

A helyzete kezdettől fogva zavaros volt. Athena Kristalakis dühös volt, mert a fia egy amerikai senkit vett feleségül ahelyett, hogy az egyik társasági szépséget választotta volna, akit ő mutatott be neki.

Még a keresztnévét is megváltoztatták Pollyannáról Annára – ami fájt a fiatal nőnek. Az ő neve nem Anna volt. Az idők folyamán ez elválasztotta őt és a férjét.

– Azért hallgatsz, mert belefáradtál ebbe – jött rá hirtelen Alexandros.

Polly habozott.

– Hívhatod így is.

– Régebben hevesen vitatkoztál velem, de most a hallgatásba menekülsz.

– Hogy is van az a mondás? Vigyázz, mit kívánsz – mondta Polly. – Azt akarod, hogy vitatkozzak veled?

– Badarság! – Alexandros témát váltott. – Holnaputánra van egy akupunktúrás időpontod.

– Szerdán? Athénban bizottsági üléseim vannak. Elfelejtetted, hogy elviszel a helikopteren?

Mint mindig, amikor Polly vele együtt repült a városba, Beryl találkozókat iktatott be neki. A férjével való ebéd után általában egy sofőr vitte haza.

– A kényelmetlen helikopteres repülések a terhesség hátralévő részében elmaradnak – tudatta vele Alexandros.

– Ó! És mi van a jótékonysági estekkel?

– Majd valaki más megcsinálja.

– Köszönöm, kedves férjem – felelte Polly ironikusan. – És ha senki más nem lesz hajlandó a családból?

– Akkor Beryl átveszi a feladataidat. Ő már régóta dolgozik neked, és jól kiismeri magát. – A férfi megfogta a kezét. – Figyelj, *pethi mou*, túl fontos vagy nekem ahhoz, hogy kockáztassam az egészségedet. Lehet, hogy a munkád értékes, de semmi sem fontosabb nálad.

Polly már ismerte ezeket a mondásokat.

– Beryl nagy segítségemre van – ismerte el –, de ő nem a feleséged.

– De pontosan tudja, mit akarsz, így tökéletesen tud képviselni életednek ebben a szakaszában.

Életszakasz? Úgy érti, hogy a második gyermekük születéséig?

– Beszéltél erről Beryllel?

A férfi megnyugtatóan megszorította a kezét.

– Olyan jól ismeresz!

– Nem gondolod, hogy ezt előtte meg kellett volna beszélned velem?

– Megláttam a problémát, és megoldottam. Mi a baj ezzel?

– Hogy én szeretném megoldani.

– De nem tetted, Polly. Túlvállaltad magad, és nem birkóztál meg vele.

A büszkesége miatt nem akarta beismerni, hogy a sűrű időbeosztás túlságosan megterheli.

– Ha a hátam mögött állandó dadust fogadsz fel, bajba kerülsz! – figyelmeztette a férfit.

– Természetesen nem veszek fel senkit anélkül, hogy ne beszélnék veled. De rájöttem, hogy már rég nem láttam az igazi Pollyt. És szeretnék gyakrabban veled lenni.

– Hogyhogya nem Annának hívtál?

– Utálod, ha Annának hívnak.

– Így van. Mert nem ez a nevem.

A férfi, úgy tűnt, ellent akar mondani neki, de amikor látta, mennyire elsápad, meggondolta magát.

– Teljesen világossá tetted számomra, hogy nem akarod többé, hogy Annának szólítsanak.

Polly hallgatott.

Amikor Helena a következő pillanatban elterelte Alexandros figyelmét, megkönnyebbülten fellelegzett. Belefáradt a régi történetek felelevenítésébe.

Ami a házasságukból lett, azon már nem lehet változtatni. Már túl késő volt. Hozzáment egy olyan férfihoz, aki arra volt programozva, hogy folyton megbántsa őt.

Együtt készítették elő Helenát a szundikálásra, de a családi pillanat ellenére Polly a sírás határán volt.

– Minden rendben? – kérdezte tőle Alexandros, amikor elhagyták a gyerekszobát, és bementek a hálóba.

Hétvégenként a lányok alvásidejét arra használták, hogy élvezzék a testi örömeket. De mivel Alexandros hétközben alig jött haza ebédidőben, ez most újdonság volt.

– Nem kell visszamenned az irodába? – kérdezte Polly, amikor a férfi a selyemlepedőre fektette.

– Az iroda várhat.

3. FEJEZET

Polly zavartan nézett a férfira, akinek az érintésére oly régóta vágyott. Igen, szexet akart, nem többet és nem kevesebbet. Szerelemről már szó sem volt... A kapcsolatuk rutinná vált. Polly azért feküdt le vele, mert még mindig mélyen érzett iránta – míg a férfi csak ágymelegítőnek és a gyermekei anyjának tekintette.

Most azonban vágyakozva csókolgatta a nyakát, meg a fülénél lévő pontot, ahol különösen érzékeny volt. Pontosan tudta, hogyan kell elcsábítani...

Alexandros feje nemsokára a lába között volt, ajka és nyelve pedig kérlelhetetlenül űzte őt az extázis felé, amíg fel nem sikoltott a gyönyörtől.

– Alexandros! – könyörgött neki. – Gyere!

De ő addig csókolgatta és simogatta, amíg az orgazmus utórengei nem csillapodtak. Csak ezután gördült fölé, majd lassan beléhatolt, egyre mélyebbre, egyre erőteljesebben, amíg a második csúcspontjához nem ért.

Ezúttal a férfi vele együtt élvezett el, és a kiáltásaik egybeolvadtak.

Később Alexandros magához húzta, és védelmezően átölelte.

Polly a mellkasához simult, és csókokkal borította a felsőtestét.

– Ez jó volt – sóhajtott fel elégedetten.

– Több mint jó.

Az asszony kimerülten ásított.

– Hm... nem kellene fáradtnak lennem, ma sokáig aludtam.

– Terhes vagy, és sok alvásra van szükséged – emlékeztette a férfi.

– Ha te mondd...

Polly később nem tudta volna megmondani, hogy Alexandros mennyi ideig tartotta a karjában. Amikor a férfi felkelt az ágyról, ő éppen szundítani készült.

– Le kell zuhanyoznom, aztán visszamegyek Athénba – hallotta a férfi hangját.

Aztán elaludt.

Amikor órákkal később felébredt, addigra Alexandros utasította a személyzetet, hogy ne zavarják. Beryl a bejövő hívásokkal foglalkozott, Dora, az egyik alkalmi dada pedig Helenára vigyázott, amíg Hero, az egyetemista lány meg nem érkezett az esti műszakra.

Polly nem lepődött meg, amikor a házvezetőnő közölte vele, hogy Alexandros későn jön haza. Helena sem volt csalódott, amikor az anyja bejelentette, hogy az apja később ad neki egy jóéjtpuszit.

Reggel Polly meglepődve tapasztalta, hogy Alexandros a reggelizőasztalnál várta őt Helenával és Beryllel együtt.

– Néhány dolog mostantól megváltozik – közölte vele, és később sem ment be az irodába.

A nőgyógyász meglepődött, amikor Polly a férjével jelent meg nála.

Ők ketten már találkoztak korábban – Helena születése után –, de a találkozás hűvös volt. Dr. Hope rossz néven vette, amikor a leendő apa csak néhány perccel a szülés előtt érkezett. Egyik embere folyamatosan tájékoztatta Alexandrost a szülés menetéről, de ő maga csak az utolsó pillanatban futott be.

Polly azonban nem volt egyedül. Alexandros két héttel a szülés előtt repülővel idehozatta a szüleit az Államokból. A nehéz szülés alatt az édesanyja nem mozdult el Polly mellől.

Egy héttel Helena születése után az apjának vissza kellett repülnie az Egyesült Államokba, hogy visszamenjen dolgozni. Az anyja még egy hónapig támogatta Pollyt a mindennapokban – Alexandros megkérte rá.

Az orvosi vizit ezúttal a vártnál jobban sikerült. Dr. Hope minden kérdésükre válaszolt, és elmagyarázta Alexandrosnak, mi vár rájuk az elkövetkező hetekben.

Polly megvárta, amíg visszaülnek a kocsiba, és a férje felhúzza az elválasztó ablakot, hogy a sofőr ne hallja őket.

– Miért lettél hirtelen ilyen kedves és segítőkész, Alexandros? – tért a lényegre.

Szörnyű kétség merült fel benne. Eddig soha nem gondolt arra, hogy Alexandros hűséges-e hozzá.

A férfi csodálatos szerető volt, és biztosította arról, hogy megveti a hűtlenséget. És ő hitt neki. De miután hirtelen ilyen furcsán kezdett viselkedni, Polly fejében megszólalt a vészcsengő.

– Viszonyod van, ugye?

– Badarság! – Alexandros legszívesebben felnevetett volna, de Polly, úgy tűnt, komolyan gondolja.

– Nem, *agapi mou*. Mióta megismerkedtünk, te vagy az egyetlen nő, akivel lefekszem.

– És ezt el kellene hinnem?

– Hazudtam én valaha neked?

– Nyilvánvalóan. A húgod figyelmeztetett, de én azt hittem, hogy csak bántani akar...

Alexandros nem hitt a fülének.

– Férfiként talán hagyok némi kívánnivalót magam után, de soha nem hazudtam neked.

– Ó, dehogynem! – erősködött Polly.

– Mikor?

– Amikor megkérted a kezemet, és megígérted, hogy mindent megteszel, hogy boldoggá tegyél. Ebből a szempontból a nőnek igaza volt. Az utóbbi időben Polly minden volt, csak nem boldog.

– Azt kínálom neked, amire vágysz – érvelt ennek ellenére a férfi.

– Nem tudod, mit akarok valójában.

Öt év után Alexandros végre rájött, mire akar kilyukadni Polly.

– Dolgozom rajta.

– Megesküdtél, hogy mindig szeretni fogsz!

– Nem volt hazugság. Még mindig szeretlek, ahogy akkor is.

Polly fintorgott.

– Te vagy az a nő, akit feleségül akartam venni, méghozzá szerelemből!

Nem hangzott ez kissé üresen?

– Egy szerető férj nem bánik a feleségével olyan közömbösen, mint te velem.

Alexandros nem adta fel.

– Egy olyan embernek, akinek állandó nyomás alatt kell fontos üzleti döntéseket hoznia, nem mindig van ideje arra, hogy a családjában biztosítsa a napsütéses boldogságot.

Az apja annak idején belé nevelte, hogy soha ne mutasson gyengeséget.

Polly erre csak megvonta a vállát.

– Próbálok megváltozni – ígérte neki Alexandros.

– Nem kell ezt tenned értem.

– Értünk. Azt akarom, hogy minden olyan legyen, mint régen.

– Annak már vége – sóhajtotta Polly.

Úgy tűnik, hogy férjeként kudarcot vallott, és elvesztette a felesége bizalmát. Éppen ő, az az ember, aki csődbe ment vállalatokat vett át és tett újra naggyá!

Legfőbb ideje, hogy megkezdje a házassága megmentését.

Amikor Polly szerdán reggel végigbeszélte Beryllyel a programját, az asszisztense közölte vele, hogy nem kell elmennie otthonról, Alexandros házhoz hívta a terapeutát.

Férjével együtt csak azokon az eseményeken vett részt, ahol feltétlenül szükséges volt, de a lányával közös vacsorák szentek voltak számára. Nem volt boldogtalan, anyaként és feleségként élte az életét azzal a férfival, akit szeretett. Sok nő megirigyelte volna.

Kívánhatna többet? Egy görög milliárdos feleségének lenni nem is olyan rossz...

Polly rámosolygott a lányára. Nem, nem panaszkodhat.

Miközben ebéd előtt Helenával a sós vizes medencében pancsolt, és próbálta megtanítani a kicsit úszni, egy helikopter dübörgése keltette fel a figyelmét.